

СКАНДАР И ПРИЗРАЧНИЯТ ЕЗДАЧ

А. Ф. СТЕДМАН

Превод от английски език
Цветелина Тенкеджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Skandar and the Phantom Rider*

Text copyright © De Ore Leonis 2023

Illustrations copyright © Two Dots 2023

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

A CBS Company

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

Превод Цветелина Тенкеджијева

Редактор Радка Бояджијева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2023

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-3073-6

На Попа
– *задето ме научи,*
че винаги можеш да се прехвърлиш в друга лодка

СЪДЪРЖАНИЕ

Пролог	11
<i>Глава 1: Кървав пикник</i>	19
<i>Глава 2: Прокобно песновидение</i>	27
<i>Глава 3: Церемонията по оседлаването</i>	49
<i>Глава 4: Неканен гост</i>	71
<i>Глава 5: Хълмът на дивите цветя</i>	87
<i>Глава 6: Ордена „Скитник“</i>	112
<i>Глава 7: Обединител</i>	135
<i>Глава 8: Томове на Хаоса</i>	160
<i>Глава 9: Сребърната крепост</i>	185
<i>Глава 10: Турнир в тъмното</i>	208
<i>Глава 11: Ловци на еднорози</i>	226
<i>Глава 12: Обвинени</i>	254
<i>Глава 13: Фестивалът на водата</i>	270
<i>Глава 14: Брокери на тайни</i>	282
<i>Глава 15: Финалният турнир</i>	302
<i>Глава 16: История за две сестри</i>	324
<i>Глава 17: Нова песен</i>	342
<i>Глава 18: С един по-малко</i>	360
<i>Глава 19: Призрачният ездач</i>	375
<i>Глава 20: Семейна среща</i>	393
<i>Глава 21: Началото</i>	417
Епилог	423

**ПОГУБИТЕ ЛИ ТУЙ, ЩО ВЕЧНО УМИРА,
ОСТРОВЪТ НАВРЕД ЩЕ ОТМЪСТИ.
НА СТИХИИТЕ ДРУГАР КЪРВАВ ГРОБ ЛИ НАМИРА,
ОТПЛАТА И С ПЕТТЕ ЩЕ ДОЛЕТИ.**

ПРОЛОГ

Два еднорога прекосяваха белязано от битки поле в безлунна нощ. Първият препускаше през Пустоишта с маскиран ездач на гърба си. Вторият вървеше в ритъм с гнилото сърце на своя. Бавният, монотонен ритъм на сърце, привикнало към хаоса.

Маскираният ездач пръв стигна до уреченото място, където пламъкът в очите му бе единствената светлина във вечния мрак, и загледа как Тъкача го доближава. Полуразложените копита на еднорога ѝ думкаха в прахоляка като погребален барабан.

Очите на ездача проблеснаха от страх, докато безсмъртното съществуване на Тъкача го заобикаляше. Открай време се боеше от нея. И от това се чувстваше жив.

Тъкача усещаше, че му вдъхва ужас. Винаги щяха да се боят от нея. И от това не чувстваше нищо.

– Време е да сложим началото.

Гласът на Тъкача не беше съвсем човешки, думите ѝ сякаш се разлагаха като крилете на еднорога ѝ.

Шпионинът с пламтящи очи килна глава и претусна обратно към Форпойнт.

Тъкача го изпрати с поглед, докато немощният вятър размяташе черния ѝ плащ. Тя не мислеше за поражението, което бе претърпяла, нито за сина, който я беше предал. Мислеше единствено за бъдещето. Защото, ако не можеше да спечели играта – щеше да я промени.

КЕНА НЯКОЙ ЧУКА НА ВРАТАТА

Кена Смит седеше на плажа в навечерието на лятното слънцестоене и гледаше как слънцето потъва в морето. Докато светлините на Маргейт се пробуждаха зад нея, тя извади писмото на брат си от джоба си, взира се няколко секунди в плика и пак го прибра – неотворен. Беше го получила преди три дни. Искаше да го прочете. Наистина. Скандар ѝ липсваше толкова много, че понякога, точно преди да заспи, си поемаше дъх да му прошепне нещо в тъмнината. Нещо глупаво. Нещо уплашено. Нещо тайно. После си спомняше, че леглото му е празно. Че е празно от почти година. Че Скандар спи в къщичка на дърво на Острова, а денем се учи да използва стихийни магии, яхнал собствения си еднорог.

Точно това им беше лошото на писмата. Напомняха на Кена, че никога няма да си има свой еднорог. Преди две години се провали на изпита за Люпилнята, който определяше дали ѝ е отредено да стане ездач. А това означаваше, че никога няма да се обвърже с еднорог и да заживее на Ос-

трова. Откакто посети Скандар преди няколко седмици и видя неговия еднорог, Късмета на разбойника, ѝ стана още по-трудно да чете писмата на брат си.

Постоянно си спомняше как Скандар и Разбойник отразяваха движенията си един на друг, сякаш телата им бяха изсечени от една и съща душа. Как мускулите по черния врат на еднорога се гърчеха мощно, как от крилете му хвърчаха искри като частици звезден прах. Пламенната любов в очите на Скандар, когато погледнеше Разбойник. Връзката им бе по-дълбока от тази между брат и сестра. Връзка, способна да твори магия.

Изтупа пясъка от краката си и пак нахлузи училищните си обувки. Допреди малко приятелите ѝ бяха тук – новите ѝ приятели, които не даваха и пет пари за еднорози. Когато се върна от Острова, където бе гледала Учебното изпитание на Скандар, така ѝ писна всички да я разпитват за магическото парче земя, че в гнева си го описваше като по-гадна версия на Континента, а еднорозите – като страшнички коне с грозни крила. На повечето хора не им се понрави, но пък заклетите мразители на еднорозите я издигнаха в своя кралица.

В междучасието всичките се струпаха около Кена и със смях изслушаха разказа ѝ за ездачите, принудени да носят оръфани стари якета и да живеят по дърветата. Кена изпита искрица надежда, че все пак мястото ѝ наистина може да е тук, на Континента. Че ще се справи. Дори тази година отказа да гледа купата „Хаос“ с баща си. Престори се, че не вижда болката по лицето му, когато го остави пред телевизора да гледа сам световноизвестното състезание с еднорози. И вместо да мисли колко разочарована би била майка ѝ, излезе да скита из опустелия център на градчето с новите си приятели.

Онзи ден Кена пропусна да види как Нина Казама стана комодор на Хаоса – първата континенталка в истори-

ята, спечелила купата „Хаос“. Преструваше се, че не я интересува. Но като се затвори в стаята си, изгледа стотици клипчета на момента, в който Нина и еднорогът ѝ Неточна светкавица минават под финалната арка. И осъзна, че всъщност не се чувства на място сред новите си приятели, а само се преструва.

Като се прибра у дома и набра кода на входната врата на Сънсет Хайтс, внезапно си спомни къщичките на дърветата, които бе видяла на Острова. И ѝ се прииска да живееше със Скандар и приятелите му в Гнездото и да си имаше свой еднорог като Късмета на разбойника в конюшните долу. Неумолимата истина беше, че дори след цели две години Кена искаше еднорог повече от всичко друго на света.

– Кена?

– Здравсти, тате – провикна се, влизайки в апартамент 207.

Баща ѝ вече беше облечен за нощната смяна в бензиностанцията. Кена си откъсна. Имаше дни, в които трябваше да го убеждава да иде на работа, и такива, в които беше безсмислено. Днес обаче беше от леките дни – от онези, които описваше в писмата си до Скандар, а не от онези, за които премълчаваше.

Разминаха се в коридора – обичайният танц. Тя закачи якето си на кукичката зад главата му, а той пусна ключовете си в предния джоб на ризата си.

– Провери ли пощенската кутия? – попита баща ѝ.

Всъщност питаше дали са получили писмо от Скандар.

– Да, проверих я. Нищо няма – излъга Кена.

– Ех, жалко. Сигурно скоро ще получим. – Баща ѝ я целуна по главата. – Лека нощ, миличка. Ще се видим сутринта.

Писмото от Скандар пареше в джоба ѝ, докато вървеше към стаята си. Кена съзнаваше, че трябва да го сподели с баща си, но просто нямаше сили за това – не и тази вечер.

Навечерието на лятното слънцестоене. Днес всички тринайсетгодишни из цялата страна бяха положили изпита за Люпилнята, изпълнени с надежда да чуят петте почуквания на вратата в полунощ – да ги призват за ездачи на еднорози. Кена беше сигурна, че ако кажеше на баща си за писмото, после нямаше да му се говори за нищо друго, освен че миналата година по същото време бяха призвали брат ѝ на Острова.

Всъщност баща ѝ и бездруго говореше само за Скандар и Късмета на разбойника. Кена имаше чувството, че каквото и да правеше тя – независимо дали беше изкарала висока оценка по математика, бе завързала ново приятелство, или плачеше неутешимо преди сън, – дори не си струваше да му го споменава. Макар че откровено се радваше да вижда баща си щастлив – през по-голямата част от детството ѝ почти не се беше усмихвал. И така Кена се оказваше в капан между собствените си чувства и неговите.

Но криеше и нещо друго от баща си, освен нещастieto си. Беше убедена, че Скандар не им бе разкрил всичко за необичайното си отиване на Острова. Прерови всички книги в библиотеката, всички интернет страници, всички онлайн форуми за доказателства, че някои деца са толкова природно надарени, че не се изисква да полагат изпита за Люпилнята.

И нищо. Всяко дете, навършило тринайсет преди лятното слънцестоене, беше длъжно да се яви на изпита. Пишеше го в Съглашението. Беше закон. Но явно той не важеше за Скандар. Кена се срамуваше от несестринските мисли, които витаеха в главата ѝ – че тя винаги е била по-силна, по-бърза и по-умна от него. Беше участвала в отглеждането му; щеше да знае, ако собственият ѝ брат беше вундеркинд. А – колкото и да го обичаше – Скандар не беше такъв. Винаги се нуждаеше от помощта ѝ. Което също ѝ подсказваше, че крие нещо от нея.

Но вече ставаше късно. Кена се намърда под завивките и остави внимателно писмото от Скандар върху нощната масичка. Утре щеше да го прочете. Вероятно. Впери поглед в тавана и си наложи да не чака до полунощ. Защото това щеше да е третият път, в който никой нямаше да почука на вратата ѝ, за да я призове на Острова. Опита да не си представя своя еднорог, както цял живот бе правила покрай лятното слънцестоене: с какъв цвят щеше да е, с какви криле, с коя стихия.

Чук. Чук.

Кена се надигна рязко в леглото. Да не би баща ѝ да си беше забравил ключовете? Но не, с очите си видя как ги прибира в джоба на ризата си.

Чук. Чук.

Не сънуваше. Определено беше будна.

Отиде на пръсти до входната врата, но се поколеба. Ако пак се почукаше, щеше да отвори. В противен случай щеше да постъпи разумно и просто да се върне в леглото.

ЧУК.

Кена отвори вратата на апартамент 207 с разтуптяно сърце и се озова срещу блед мъж, облечен изцяло в черно. Зелените му очи отскочиха наляво и надясно от нея, после се впиха обезпокоително в лицето ѝ. Скулите му изглеждаха опасно остри на светлината в коридора и като отвори уста, нещо проблесна странно върху езика му.

– Дориан Манинг.

Протегна ръка към нея.

Кена не я стисна.

– Президент на Люпилнята и председател на Сребърния кръг.

Той се прокашля важно и сбърчи нос, навярно в очакване на коментара ѝ – гримаса, която му придаде вид на канален плъх.

– Ясно... – Сърцето на Кена задумка бясно при споманаването на Люпилнята, но някак успя да задържи гласа си равномерен и пъхна кичур коса зад ухото си. – И какво правите тук?

– Идвам да ви отправя едно предложение – заяви той някак надуто.

Кена понечи да затвори вратата. Този очевидно беше някакъв ексцентрик. Беше съвпадение, че чука на вратата ѝ в първата минута от лятното слънцестоене. Разочарованието я тормозеше особено силно в последно време и сърцето ѝ се сви.

Но вратата не се затвори. Дориан Манинг я спря с лъскавата бомбе на черния си ботуш.

– Не проявявате ли интерес да откриете отредения ви от съдбата еднорог, Кена Смит?